

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

WERSJA OSTATECZNA
A6-0351/2007

3.10.2007

SPRAWOZDANIE

w sprawie składu Parlamentu Europejskiego
(2007/2169(INI))

Komisja Spraw Konstytucyjnych

Sprawozdawcy: Alain Lamassoure, Adrian Severin

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
ZAŁĄCZNIK.....	8
UZASADNIENIE.....	11
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI.....	23

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie składu Parlamentu Europejskiego (2007/2169(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie zwołania konferencji międzyrządowej: opinia Parlamentu Europejskiego (art. 48 traktatu UE)¹,
 - uwzględniając art. I-20 ust. 2 Traktatu ustanawiającego konstytucję dla Europy z dnia 29 października 2004 r. oraz protokół nr 34 do tego traktatu²,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 21-22 czerwca 2007 r.³,
 - uwzględniając art. 1 ust. 15 projektu Traktatu zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej oraz Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (traktat zmieniający)⁴,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0351/2007),
- A. mając na uwadze, że Rada Europejska w dniach 21-22 czerwca 2007 r. zwróciła się do Parlamentu Europejskiego, aby przedstawił do października 2007 r. projekt inicjatywy dotyczącej decyzji w sprawie przyszłego składu Parlamentu Europejskiego, jak przewidziano w Protokole 34 uzgodnionym podczas konferencji międzyrządowej w 2004 r.,
- B. mając na uwadze, że podział miejsc podczas kadencji parlamentarnej 2009-2014 jest aktualnie określony w art. 9 ust. 2 Aktu z dnia 25 kwietnia 2005 r. dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej,
- C. mając na uwadze, że w projekcie traktatu zmieniającego proponuje się zmianę Traktatu o Unii Europejskiej (nowy art. [9a]), która ustanawia nową procedurę określania składu Parlamentu Europejskiego – z granicą wynoszącą ogółem 750 miejsc, z czego maksymalnie 96 i nie mniej niż 6 na państwo członkowskie – oraz zasadę „degresywnej proporcjonalności”,
- D. mając na uwadze, że zasada degresywnej proporcjonalności nie jest określona w traktacie i musi zostać doprecyzowana w sposób jasny i obiektywny, tak aby stanowić wytyczne w zakresie każdorazowego rozdziału miejsc w Parlamencie Europejskim,
- E. mając na uwadze, że tak określona zasada degresywnej proporcjonalności, jako zasada

¹ Teksty przyjęte tego dnia, P6_TA(2007)0328.

² Dz.U. C 310 z 16.12.2004, str. 1.

³ 11177/1/07 REV 1.

⁴ Konferencja międzyrządowa 1/07 z dn. 23 lipca 2007 r.

ujęta w prawie pierwotnym, posłuży jako kryterium oceny, czy decyzja, jaką właściwe instytucje będą musiały podjąć w związku z określeniem składu Parlamentu Europejskiego, jest zgodna ze stosowanymi przepisami,

- F. mając na uwadze, że każde naruszenie tej zasady może nawet podlegać sankcjom Trybunału Sprawiedliwości,
- G. mając na uwadze, że w obecnych okolicznościach ważne jest działanie w taki sposób, aby nie zmuszać żadnego państwa członkowskiego do akceptowania dodatkowego zmniejszenia liczby miejsc w stosunku do redukcji wynikających z ostatniego rozszerzenia,
- H. mając na uwadze, że na obecnym etapie nie należy uwzględniać wpływu przyszłych rozszerzeń, o których trudno przesądzać i których konsekwencje będzie można należycie uwzględnić w odpowiednich aktach o przystąpieniu, przekraczając tymczasowo pułap 750 miejsc, podobnie jak uczyniono podczas ostatniego rozszerzenia,
- I. mając na uwadze, że jasny, zrozumiały i przejrzysty system musi być możliwy do zastosowania w kontekście zmieniającej się liczby ludności państw członkowskich w przyszłości bez ponownych długotrwałych negocjacji,
- J. mając na uwadze, że sprawiedliwy, zrozumiały i trwały system podziału miejsc w Parlamencie Europejskim będzie konieczny w celu umocnienia demokratycznego mandatu do reprezentowania ludności i jest warunkiem wypełniania przez Parlament Europejski swojej roli oraz warunkiem jego udziału w procesie kształtowania opinii i stanowienia prawa,
- K. mając na uwadze, że na podstawie obecnej liczby miejsc w Parlamencie Europejskim wydaje się nie tylko właściwe, ale także uzasadnione, aby ustalić liczbę miejsc w Parlamencie wybieranym w 2009 r., która stanowi przejście od stanu obecnego do liczby, która wyniknie z bardziej stabilnego systemu opartego na degresywnej proporcjonalności,
 - 1. podziela chęć Rady Europejskiej, aby jak najszybciej osiągnąć zgodę polityczną pozwalającą dostosować skład Parlamentu Europejskiego zgodnie z literą i duchem nowego traktatu oraz sformalizować tę zgodę natychmiast po wejściu w życie nowego traktatu, w stosownym czasie przed wyborami do Parlamentu Europejskiego w 2009 r.;
 - 2. uważa, że określenie nowego składu Parlamentu Europejskiego, który byłby bliższy rzeczywistości demograficznej i lepiej odzwierciedlałby europejskie obywatelstwo, wzmocni legitymację demokratyczną Parlamentu Europejskiego w sytuacji, gdy będą na nim spoczywać nowe obowiązki powierzone mu przez nowy traktat;
 - 3. stwierdza, że skład Parlamentu Europejskiego w formie przewidzianej w akcie o przystąpieniu Bułgarii i Rumunii będzie musiał zostać zmieniony wraz z wejściem w życie traktatu zmieniającego;
 - 4. stwierdza, że art. [9A] Traktatu o Unii Europejskiej w formie przejętej przez projekt traktatu zmieniającego określa ramy, które przewidują ogólny pułap 750 miejsc, z czego maksymalnie 96 dla państwa członkowskiego o największej liczbie ludności i minimalnie

- 6 dla państwa członkowskiego o najmniejszej liczbie ludności, oraz że wprowadza on zasadę degresywnej proporcjonalności w reprezentacji obywateli europejskich, nie definiując tejsze zasady w bardziej precyzyjny sposób;
5. zauważa, że ramy wspomnianego art. [9A] pozwalają połączyć zasadę skuteczności – ustalając górną liczbę posłów na poziomie, który odpowiada jeszcze roli zgromadzenia prawodawczego, zasadę pluralizmu – dopuszczając reprezentację spektrum głównych orientacji politycznych z każdego państwa członkowskiego, zwłaszcza większości i opozycji – oraz zasadę solidarności, zgodnie z którą najbardziej zaludnione państwa członkowskie zgadzają się być niedoreprezentowane, aby umożliwić lepszą reprezentację państwom mniej zaludnionym;
 6. uważa, że zasada degresywnej proporcjonalności oznacza, iż stosunek liczby ludności poszczególnych państw członkowskich do liczby posiadanych miejsc musi wahać się zależnie od ich zaludnienia, tak aby każdy poseł z bardziej zaludnionego państwa członkowskiego reprezentował większą liczbę obywateli niż poseł z państwa członkowskiego o mniejszej liczbie ludności i odwrotnie, lecz także aby żadne mniej zaludnione państwo członkowskie nie miało większej liczby miejsc niż państwo bardziej zaludnione;
 7. podkreśla, uwzględniając obecny niedostateczny stan harmonizacji koncepcji obywatelstwa pomiędzy państwami członkowskimi, że w kwestii liczby ludności poszczególnych państw członkowskich należy odwoływać się do liczb podawanych przez Urząd Statystyczny Unii Europejskiej (Eurostat), wykorzystywanych przez Radę Unii Europejskiej, która na użytek podejmowania decyzji większością kwalifikowaną musi sprawdzić procent całkowitej liczby ludności Unii;
 8. uważa za pożądane, aby na bieżącym etapie integracji europejskiej nie proponować zmniejszania liczby miejsc żadnego państwa członkowskiego w odniesieniu do liczby miejsc przyznanych przez traktat o przystąpieniu Bułgarii i Rumunii, z wyjątkiem wynikającego z mandatu traktatu zmieniającego zmniejszenia liczby miejsc najbardziej zaludnionego państwa członkowskiego, jakim są Niemcy, z 99 do 96;
 9. uważa ponadto, że w obecnych warunkach nie należy zmniejszać liczby miejsc w Parlamencie Europejskim, a tym samym reprezentacji obywateli europejskich w UE, w przewidywaniu kolejnych akcesji, których data nie jest jeszcze w ogóle możliwa do przewidzenia;
 10. proponuje w związku z tym, aby w przyszłym Parlamencie Europejskim dokonać rozdziału miejsc według liczby 750 posłów, i uważa, że przyszłe rozszerzenia mogą prowadzić do przejściowego przekroczenia tego pułapu do końca danej kadencji, podobnie jak uczyniono w przypadku Bułgarii i Rumunii, po czym będzie dokonywany ogólny przegląd podziału miejsc przy okazji wyborów do Parlamentu Europejskiego odbywających się po rozszerzeniu,
 11. przypomina, że nieprzestrzeganie tak określonej zasady degresywnej proporcjonalności mogłoby w przyszłości pociągać sankcje Trybunału Sprawiedliwości, gdy tylko akt określający skład Parlamentu Europejskiego stanie się aktem prawa wtórnego, który musi przestrzegać ograniczeń i zasad określonych w traktacie;

12. zwraca się do konferencji międzyrządowej o zawarcie załączonego projektu decyzji Rady Europejskiej w sprawie składu Parlamentu Europejskiego w deklaracji dotyczącej art. [9A] ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej zawartego w projekcie traktatu zmieniającego do załączenia w akcie końcowym konferencji, z zastrzeżeniem, że zostanie on formalnie przyjęty zgodnie z procedurą przewidzianą w art. [9A] ust. 2 niezwłocznie po wejściu w życie traktatu zmieniającego; ze swojej strony zobowiązuje się do podjęcia działania niezwłocznie po wejściu w życie traktatu zmieniającego; zwraca się do Rady Europejskiej, aby wraz z wejściem w życie traktatu zmieniającego podjęła się realizacji powyższej deklaracji zgodnie z jej postanowieniami, aby państwa członkowskie mogły na czas przyjąć niezbędne wewnętrzne zarządzenia dotyczące organizacji wyborów do Parlamentu Europejskiego na lata 2009–2014;
13. nalega, aby przegląd przewidziany w art. 3 wspomnianego projektu decyzji Rady Europejskiej służył analizie technicznych i prawnych możliwości zastąpienia uwzględniania liczby mieszkańców określonej corocznie przez Europejski Urząd Statystyczny (Eurostat) liczbą europejskich obywateli;
14. zwraca uwagę na polityczną zależność między proponowanym nowym podziałem miejsc zgodnie z zasadą degresywnej proporcjonalności, a całościowym pakietem reformy instytucji Unii, w szczególności z zasadą „podwójnej większości” dla zdefiniowania większości w Radzie (art. [9C] ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej w formie zawartej w projekcie traktatu zmieniającego) oraz składem Komisji (art. [9D] ust. 5 wyżej wymienionego projektu), a także podkreśla potrzebę zapewnienia spójności tego pakietu, uznając jednocześnie odrębny charakter prawny każdej instytucji; zgadza się z tym, że reforma systemu głosowania większościowego w Radzie oraz reforma składu Komisji nie powinna wejść w życie przed 2014 r., natomiast nowy podział miejsc w Parlamencie Europejskim powinien obowiązywać od 2009 r.; zastrzega sobie jednak prawo do zrewidowania swojej zgody dotyczącej decyzji Rady Europejskiej zgodnie z art. [9A] Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie nowego podziału miejsc w Parlamencie Europejskim w świetle reform instytucji UE, określonych w traktacie zmieniającym;
15. jest świadomy faktu, że zaproponowany w ten sposób skład Parlamentu Europejskiego stanowi obiektywne zastosowanie przepisów projektu traktatu zmieniającego, lecz w przyszłości będzie wymagał dostosowania do nowych, długoterminowych wyzwań – zwłaszcza podczas przyszłych akcesji; uważa, że w ramach tego typu przyszłej reformy należałoby dokonać korekty wszelkich istniejących przypadków nierównego traktowania, spowodowanych względami historycznymi.
16. proponuje Radzie Europejskiej sprawdzenie w odpowiednim czasie wspólnie z Parlamentem Europejskim przed każdymi wyborami do Parlamentu Europejskiego danych dotyczących liczby ludności i przyjęcie ich za podstawę obliczeń;
17. proponuje w związku z tym, że przeanalizuje możliwość wybierania części posłów europejskich z list transnarodowych; uważa, że przyczyniłoby się to nadania debacie wyborczej prawdziwie europejskiego wymiaru, w szczególności poprzez powierzenie głównej roli europejskim partiom politycznym,
18. potwierdza, że wniosek ten ma ścisły związek z wejściem w życie traktatu zmieniającego; uważa, że jeżeli ratyfikacja traktatu reformującego nie zakończy się powodzeniem przed wyborami do Parlamentu Europejskiego w 2009 r., nadal powinien

obowiązywać podział miejsc w Parlamencie przewidziany obowiązującymi traktatami;

19. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i wyżej wymienionego sprawozdania Komisji Spraw Konstytucyjnych konferencji międzyrządowej, Radzie Europejskiej, Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom krajów kandydujących do przystąpienia.

Projekt decyzji Rady Europejskiej ustanawiającej skład Parlamentu Europejskiego

RADA EUROPEJSKA,

uwzględniając art. [9A] ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej,

uwzględniając inicjatywę Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Należy w jak najkrótszym terminie przyjąć decyzję, o której mowa w art. [9A] ust. 2 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, tak aby umożliwić państwom członkowskim przyjęcie wewnętrznych przepisów niezbędnych do organizacji wyborów do Parlamentu Europejskiego na okres kadencji parlamentarnej 2009-2014;

(3) Decyzja ta musi być zgodna z kryteriami określonymi w ust. 2 akapit pierwszy tegoż artykułu, w myśl których całkowita liczba przedstawicieli obywateli Unii wynosi nie więcej niż siedmuset pięćdziesięciu posłów, a reprezentacja ta jest wyłaniana w sposób degresywnie proporcjonalny, przy czym próg minimalny wynosi sześciu posłów na państwo członkowskie, a żadne państwo nie może otrzymać więcej niż dziewięćdziesiąt sześć miejsc;

(3) Na obecnym etapie nie należy uwzględniać konsekwencji ewentualnych przyszłych rozszerzeń, które będą mogły znaleźć przełożenie w odpowiednich aktach o przystąpieniu w postaci tymczasowego przekroczenia pułapu siedmuset pięćdziesięciu miejsc, tak jak uczyniono z okazji przystąpienia Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zasada degresywnej proporcjonalności, przewidziana w art. [9 A] Traktatu o Unii Europejskiej, jest stosowana następująco:

- - minimalne i maksymalne liczby określone w traktacie powinny być w pełni wykorzystane, aby rozkład miejsc w Parlamencie Europejskim jak najbardziej odzwierciedlał przekrój ludności państw członkowskich;
- - im większa liczba ludności kraju, tym większe prawo kraju do dużej liczby miejsc;
- - im większa liczba ludności kraju, tym większą liczbę jego mieszkańców reprezentuje każdy z posłów.

Artykuł 2

Zgodnie z art. 1, liczbę przedstawicieli wybieranych do Parlamentu Europejskiego w poszczególnych państwach członkowskich, ze skutkiem od początku kadencji 2009-2014, określa się następująco:

Belgia	22
Bułgaria	18
Republika Czeska	22
Dania	13
Niemcy	96
Estonia	6
Grecja	22
Hiszpania	54
Francja	74
Irlandia	12
Włochy	72
Cypr	6
Łotwa	9
Litwa	12
Luksemburg	6
Węgry	22
Malta	6
Holandia	26
Austria	19
Polska	51
Portugalia	22
Rumunia	33
Słowenia	8
Słowacja	13
Finlandia	13
Szwecja	20
Zjednoczone Królestwo	73

Artykuł 3

Przegląd niniejszej decyzji zostanie dokonany z wystarczającym wyprzedzeniem przed kadencją parlamentarną 2014-2019 w celu przyjęcia systemu, który w przyszłości, przed każdymi kolejnymi wyborami do Parlamentu Europejskiego, będzie umożliwiał ponowny, obiektywny rozdział miejsc pomiędzy państwa członkowskie, oparty na zasadzie degresywnej proporcjonalności określonej w art. 1 przy uwzględnieniu ewentualnego wzrostu ich liczby i odpowiednio stwierdzonych zmian demograficznych.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia ...

*W imieniu Rady Europejskiej
Przewodniczący*

UZASADNIENIE

I – Rys historyczny

Począwszy od 1979 r. posłów do Parlamentu Europejskiego wybierają obywatele państw członkowskich w głosowaniu tajnym, powszechnym i bezpośrednim, co było następstwem posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli (12-13 lipca 1976 r.), na którym ustalono liczbę przedstawicieli każdego państwa członkowskiego: większe kraje (Francja, Republika Federalna Niemiec, Włochy i Wielka Brytania) otrzymały każde po 81 przedstawicieli, podczas gdy mniejsze państwa uzyskały liczbę przedstawicieli proporcjonalną do liczby ludności, ale większą niż ich udział w ludności Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (25 dla Holandii, 24 dla Belgii, 16 dla Danii, 15 dla Irlandii i 6 dla Luksemburga).

Po przystąpieniu Grecji w 1981 r. oraz Hiszpanii i Portugalii w 1986 r. dla krajów tych utworzono nowe miejsca poselskie, jako uzupełnienie już istniejących w Parlamencie, przy zastosowaniu tych samych wstępnych zasad (Grecja i Portugalia otrzymały po 24 miejsca każde, podczas gdy Hiszpania otrzymała 60 miejsc).

Nowy skład Parlamentu Europejskiego został uzgodniony przez Radę Europejską w Edynburgu (11-12 grudnia 1992 r.), na podstawie wniosku Parlamentu¹, z uwzględnieniem zjednoczenia Niemiec. Przydzielono 18 dodatkowych miejsc dla Republiki Federalnej Niemiec, a także 6 dodatkowych miejsc dla Francji, Włoch, Holandii i Wielkiej Brytanii, 4 dla Hiszpanii oraz 1 dla Belgii, Grecji i Portugalii, z jednoczesnym uwzględnieniem przyszłego przystąpienia niektórych państw EFTA. Wniosek Parlamentu Europejskiego ponownie opierał się na zasadzie degresywnej proporcjonalności. Ten sam wzór został zastosowany do określenia liczby posłów reprezentujących Austrię, Finlandię i Szwecję (odpowiednio 21, 16 i 22 miejsca), chociaż nieco zmodyfikowano liczbę, którą otrzymano by przy założeniu ścisłego zastosowania wzoru.

Przydział miejsc państwom członkowskim zaproponowany przez Parlament Europejski opierał się na następującym wzorze: sześć miejsc ma być przydzielonych każdemu państwu członkowskiemu niezależnie od liczby ludności plus dodatkowe miejsce na 500.000 mieszkańców przy liczbie mieszkańców wynoszącej od jednego do 25 milionów, dodatkowe miejsce na milion mieszkańców przy liczbie mieszkańców wynoszącej od 25 do 60 milionów, oraz dodatkowe miejsce na każde dwa miliony mieszkańców, których łączna liczba przekracza 60 milionów. Wzór ten jednak nie był ściśle stosowany.

W traktacie amsterdamskim umieszczono ten wzór, nadając mu wymiar instytucjonalny, wprowadzając jednak zasadę skuteczności, ograniczając łączną liczbę posłów do PE do 700. Ta liczba została zmieniona podczas negocjacji traktatu z Nicei i zwiększona do 732 posłów po procesie rozszerzenia. Podczas tych samych negocjacji przyjęto korektę proporcjonalną do liczby przedstawicieli wybieranych w każdym państwie członkowskim, aby łączna liczba mogła pozostać stała. W ten sposób niektóre państwa członkowskie zrezygnowały z części swoich miejsc (Hiszpania z 10, Francja, Włochy i Wielka Brytania z 9, Holandia z 4, Austria i

¹ Rezolucja z dn. 10.6.1992 w sprawie jednolitej procedury wyborczej: system podziału liczby posłów do Parlamentu Europejskiego, Dz.U. C 176 z 13.7.1992, str. 72 (sprawozdanie De Gucht).

Szwecja z 3, Dania, Finlandia i Irlandia z 2, Belgia, Grecja i Portugalia z jednego) w celu zapewnienia zrównoważonego i skutecznego składu po rozszerzeniu na wschód.

II – Obecna sytuacja

1. W strukturze instytucjonalnej Unii Europejskiej głównymi organami podejmującymi decyzje polityczne są Parlament Europejski i Rada. Rada jest organem reprezentującym państwa członkowskie. Parlament Europejski jest organem reprezentującym obywateli. Jest to szczególnie widoczne od 1979 r., od kiedy Parlament jest wybierany bezpośrednio przez obywateli każdego państwa członkowskiego.
2. Chociaż Parlament Europejski jest „izbą obywateli”, jego skład jest zaprojektowany w taki sposób, iż nie jest – nie był od początku – „proporcjonalny” do liczby ludności poszczególnych państw członkowskich, tak jak można by się tego spodziewać. Oznacza to, że w rezultacie nie wszyscy posłowie do PE reprezentują tę samą liczbę mieszkańców, w przeciwieństwie do tego, czego można by oczekiwać od organu reprezentującego obywateli. W konsekwencji waga głosów obywateli różnych państw członkowskich nie jest bynajmniej taka sama.
3. Do pewnego stopnia ta raczej dziwna, z punktu widzenia demokracji, sytuacja może być zrozumiała, jeżeli weźmie się pod uwagę złożone realia systemu politycznego Unii:
 - olbrzymie różnice w liczbie ludności między państwami członkowskimi (kilka przykładów: liczba ludności Niemiec jest około 205 razy większa od liczby ludności Malty, Holandia ma 21 razy więcej ludności od Cypru, Hiszpania ma cztery razy więcej ludności niż Portugalia), konieczność zagwarantowania reprezentacji największych ugrupowań politycznych w każdym kraju, przynajmniej większości i opozycji, potrzeba utrzymania ogólnej liczby posłów do PE w rozsądnych granicach w celu zapewnienia sprawnego działania instytucji, wszystko to są elementy, które wymagają pewnej „elastyczności” w stosowaniu zasady proporcjonalności;
 - ponadto nie należy zapominać o specyfice ustaleń politycznych, na których opiera się Unia. W rzeczywistości, chociaż Rada jest instytucją, w której państwa członkowskie są reprezentowane jako takie, państwa członkowskie nie mają takiej samej wagi w procedurze decyzyjnej, z wyjątkiem sytuacji, w których decyzje Rady podejmowane są jednogłośnie (co w coraz większym stopniu staje się wyjątkiem). W sytuacjach, w których stosuje się większość kwalifikowaną, zawsze istniał system ważenia głosów, który w pewien sposób uwzględnia różnice w liczbie ludności państw członkowskich. Jest to środek zaakcentowany w projekcie reformy traktatu (podobnie jak w traktacie konstytucyjnym) poprzez uznanie kryterium liczby ludności jako jednego z kryteriów „podwójnej większości”, na podstawie której obliczana jest „większość kwalifikowana”. Można sobie wyobrazić, że jeżeli obecny system ewoluowałby w stronę większej równości pod względem wagi państw członkowskich w Radzie, wówczas byłoby możliwe dokładniejsze uwzględnienie liczby ludności w kontekście składu Parlamentu. Jednak brak przesłanek świadczących o takim rozwoju sytuacji w bliskiej przyszłości.

4. To właśnie fakt, że nowy system kwalifikowanej większości (podwójna większość) oznacza uwzględnienie w większym stopniu kryteriów dotyczących liczby ludności, doprowadził do sytuacji, w której na konferencji międzyrządowej w 2004 r. założono konieczność przeprowadzenia przeglądu składu PE, zgodnie z nową procedurą i z ustanowionymi w jej ramach określonymi ograniczeniami i zasadami, z chwilą wejścia w życie nowego systemu głosowania w Radzie, który przewidywano na rok 2009¹.

Jak wiemy traktat konstytucyjny nie wszedł w życie. Będący obecnie przedmiotem debaty projekt traktatu zmieniającego przewiduje, że nowy system głosowania w Radzie wejdzie w życie dopiero w 2014 r. Mogłoby to stanowić argument przemawiający za tym, by nowy skład PE także zaczął obowiązywać w tym terminie. Jednakże Rada Europejska w lipcu tego roku wyraźnie wezwała Parlament o przedstawienie do października wniosku dotyczącego ponownego rozdziału miejsc, prawdopodobnie z powodu nacisków ze strony niektórych państw członkowskich szczególnie wrażliwych na tę kwestię, które żądają, aby porozumienie polityczne na temat tego podziału zostało osiągnięte zanim wyrażą zgodę na ogólne reformy zawarte w nowym traktacie.

W każdym razie jesteśmy przekonani, że Parlament powinien rzeczywiście pozytywnie odpowiedzieć na wniosek Rady, w szczególności dlatego, że nowy Parlament wybrany w 2009 r. powinien skorzystać z nowych uprawnień przewidzianych w projekcie traktatu zmieniającego. Wychodzimy z założenia, że prośba Rady Europejskiej oznacza, iż nasz wniosek będzie stanowił podstawę dla porozumienia politycznego, które tak czy inaczej będzie musiało przełożyć się na formalną decyzję zgodnie z nową procedurą, gdy tylko traktat zmieniający zostanie ratyfikowany i wejdzie w życie.

III – Sytuacja prawna

5. Rozdział miejsc w Parlamencie Europejskim to, ze względu na wrażliwość narodową, bardzo delikatna kwestia. W każdej propozycji dotyczącej przeglądu tego rozdziału należy uwzględnić prawnie wiążące przepisy ustanowione w przepisach aktualnie obowiązującego traktatu oraz innowacje przewidziane w projekcie traktatu zmieniającego, a także musi być ona dostatecznie bliska aktualnie obowiązującemu systemowi, aby nie spowodowała dramatycznych zmian oraz była solidnie oparta na zasadach, co pozwoli uniknąć tradycyjnego targowania się wynikającego z interesów czysto narodowych.
6. Ramy prawne składu PE są dość złożone.

6.1. Do chwili obecnej skład Parlamentu i rozdział miejsc były bezpośrednio ustanawiane

¹ Protokół 34 w sprawie postanowień przejściowych odnoszących się do instytucji i organów Unii. Art. 1 ust. 1 przewiduje: „Z odpowiednim wyprzedzeniem przed wyborami do Parlamentu Europejskiego w 2009 roku, Rada Europejska przyjmuje decyzję europejską ustalającą skład Parlamentu Europejskiego, zgodnie z artykułem I-20 ustęp 2 akapit drugi Konstytucji”. Art. 2 ust. 1 przewiduje: „Postanowienia artykułu I-25 ustępy 1, 2 i 3 Konstytucji, dotyczące definicji większości kwalifikowanej w Radzie Europejskiej i w Radzie, wchodzi w życie 1 listopada 2009 roku, po przeprowadzeniu wyborów do Parlamentu Europejskiego, zgodnie z artykułem I-20 ustęp 2.”

przez traktat.

Obecnie Parlament składa się z 785 mandatów poselskich, rozdzielonych zgodnie z art. 190 traktatu WE (zmienionego traktatem z Nicei) i z art. 21 protokołu dotyczącego warunków i uzgodnień w sprawie przyjęcia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (załączonego do traktatu z dnia 25 kwietnia 2005 r. r. dotyczącego przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej)¹.

- 6.2. W przypadku wyborów w 2009 r. skład Parlamentu będzie jednak inny, zgodnie z już obowiązującymi przepisami, które zostały uzgodnione i ratyfikowane przez wszystkie państwa członkowskie (art. 9 ust. 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (załączonego do wspomnianego traktatu dotyczącego przystąpienia z dnia 25 kwietnia 2005 r. r.))². Określają one łączną liczbę miejsc w Parlamencie na 736, rozdzielonych między 27 państw członkowskich w taki sposób, że wszystkie państwa członkowskie, w których liczba ludności jest równa lub wyższa niż na Łotwie, z wyjątkiem Niemiec, utracą kilka miejsc (od maksymalnej utraty sześciu miejsc przez Francję, Wielką Brytanię i Włochy do minimum jednego miejsca przez wszystkie państwa członkowskie między Szwecją a Łotwą) w porównaniu do obecnej sytuacji. Tylko Niemcy, Słowenia, Estonia, Cypr, Luksemburg i Malta utrzymują swoją aktualną pozycję³.

Tak wygląda sytuacja prawna, która w każdym wypadku będzie miała zastosowanie przy wyborach w 2009 r., o ile traktat zmieniający obecnie w trakcie negocjowania nie wejdzie w życie w odpowiednim czasie.

- 6.3. Ponadto należy wziąć pod uwagę projekt traktatu zmieniającego, który stwarza nową procedurę rozdziału miejsc w PE i wprowadza pewne szczegółowe przepisy (identyczne z przewidzianymi w traktacie konstytucyjnym), które muszą być uwzględniane podczas każdego ponownego rozdziału miejsc⁴.

— Jeżeli chodzi o procedurę, to zamiast zawartej w traktatach tradycyjnej definicji liczby i rozdziału miejsc, przewiduje on, że będą one ustalane decyzją Rady Europejskiej, przyjętą jednogłośnie, z inicjatywy Parlamentu Europejskiego i po uzyskaniu jego zgody (art. I-20 TUE ust. 2, akapit drugi). Oznacza to, że rozdział miejsc będzie od tej pory przedmiotem prawodawstwa wtórnego, w granicach określonych przez traktaty, i nie będzie już dłużej ustalony w prawie pierwotnym. Oznacza to również, że będzie on podlegać jurysdykcji Trybunału Sprawiedliwości, w przypadku gdy zasady ustanowione w traktatach nie będą realizowane

¹ Dz.U. L 157 z 21.6.2005, str. 35.

² Dz.U. L 157 z 21.6.2005, str. 206.

³ Patrz tabela w załączniku I (str. 9), kolumna „Rew. Nicea” (2) 2009-2014.

⁴ Art. I - 20 ustęp 2:

2. 2. W skład Parlamentu Europejskiego wchodzi przedstawiciele obywateli Unii. Ich liczba nie może przekroczyć siedmuset pięćdziesięciu. Reprezentacja obywateli ma charakter degresywnie proporcjonalny, z minimalnym progiem sześciu członków na państwo członkowskie. Żadnemu państwu członkowskiemu nie można przyznać więcej niż dziewięćdziesiąt sześć miejsc.

Rada Europejska przyjmuje jednomyślnie, z inicjatywy Parlamentu Europejskiego i po uzyskaniu jego zgody, decyzję europejską określającą skład Parlamentu Europejskiego, z poszanowaniem zasad, o których mowa w akapicie pierwszym.

w odpowiedni sposób.

– Jeżeli chodzi o istotę sprawy, to należy przestrzegać następujących limitów i zasad (art. I-20 ustęp 2, akapit pierwszy):

- łączna liczba posłów ograniczona jest do 750;
- żadnemu państwu członkowskiemu nie można przyznać więcej niż 96 miejsc (co nieco ogranicza wagę większych państw, ponieważ obecna granica liczby miejsc na państwo członkowskie wynosi 99 w przypadku Niemiec);
- próg minimalny wynosi sześciu posłów na państwo członkowskie (obecnie w przypadku Malty wynosi pięciu).

– W tych granicach rozdział miejsc musi respektować zasadę „degresywnej proporcjonalności”.

7. Jednakże projekt traktatu nie definiuje zawartości zasady „degresywnej proporcjonalności” - która tradycyjnie jest wymieniana w doktrynie jako wytyczna dotycząca rozdziału miejsc, chociaż tym razem po raz pierwszy będzie ona wyraźnie wymieniona w traktatach.

IV- Kierunek zmian

8. Projekt traktatu zmieniającego potwierdza ograniczenia ustanowione w traktacie konstytucyjnym i podkreśla zasadę „degresywnej proporcjonalności”. Do Parlamentu należy zatem wypełnienie treścią zasady „degresywnej proporcjonalności”:
 - w teorii miejsca mogłyby być rozdzielone między państwa członkowskie na zasadzie ściśle proporcjonalnej, odpowiednio do liczby ludności. Jednakże, nawet jeśli zasada „degresywnej proporcjonalności” tego nie zabrania, komisja AFCO uważa, że nie jest to realistyczna opcja na tym etapie integracji politycznej Unii;
 - jedną z możliwości byłoby opracowanie zmienionej wersji wzoru, na którym opierała się decyzja z 1992 r., przy utrzymaniu zasady degresywnej proporcjonalności, ale poczynając od niższej minimalnej liczby posłów i przydzielając mniejszą liczbę miejsc na państwo i/lub zmieniając kryteria dotyczące liczby mieszkańców. Należy jednak pamiętać, że element degresywnej proporcjonalności ograniczyłby reprezentację najbardziej zaludnionych państw członkowskich jeszcze bardziej niż w przeszłości, ponieważ wzór ten, nawet po zmodyfikowaniu, będzie nadal korzystny dla pozostałych krajów, w szczególności tych średnio zaludnionych;
 - alternatywnym rozwiązaniem mogłoby być liniowe ograniczenie liczby miejsc przydzielanych zgodnie ze wzorem stosowanym do tej pory. Proces rozszerzenia miałby wówczas taki sam względny wpływ na rozdział liczby posłów Współczynnik zmniejszenia musiałby być obliczany podczas każdego nowego przystąpienia, jako

funkcja uwzględniająca stosunek limitu liczby posłów (750) do teoretycznej łącznej liczby posłów, jaka wynikałaby z zastosowania aktualnego wzoru zarówno do obecnych państw członkowskich, jak i krajów przystępujących. Komisja Spraw Konstytucyjnych uważa jednak, że w chwili obecnej nie należy przewidywać żadnych dalszych ograniczeń liczby posłów do PE z żadnego państwa członkowskiego (patrz niżej, punkty 16 i 18).

9. Próbując wypełnić treścią operacyjną regułę degresywnej proporcjonalności moglibyśmy zgodzić się w kwestii następujących zasad:
 - a) zasada skuteczności – PE nie mógłby funkcjonować mając więcej niż pewną określoną liczbę posłów (dlatego też ograniczenie do 750 jest racjonalne);
 - b) zasada reprezentacji krajowej i motywacji wyborców – każde państwo członkowskie powinno dysponować minimalną liczbą miejsc w celu wysłania odpowiedniej liczby parlamentarzystów stanowiących reprezentację głównych krajowych nurtów politycznych w PE, zachęcając w ten sposób obywateli danego państwa do udziału w głosowaniu, a w konsekwencji do udziału w procesie demokratycznym UE;
 - c) zasada europejskiej solidarności – zgodnie z tą zasadą bardziej zaludnione państwa członkowskie zgadzają się na mniejszą liczbę miejsc niż mogłyby uzyskać w przypadku ścisłego stosowania całkowitej proporcjonalności, aby umożliwić państwom mniej zaludnionym lepszą reprezentację niż ta, do której byłyby uprawnione w przypadku zastosowania zasady całkowitej proporcjonalności;
 - d) zasada względnej proporcjonalności – stosunek liczby ludności do liczby miejsc jest tym większy im większe jest państwo i odpowiednio tym mniejszy im mniejsze jest państwo;
 - e) zasada sprawiedliwego rozdziału – żadne państwo nie będzie dysponować większą liczbą mandatów niż większe państwo ani mniejszą liczbą miejsc niż mniejsze państwo;
 - f) zasada uzasadnionej elastyczności albo elastycznej bezpośredniej proporcjonalności/degresywności – przy jednoczesnym przestrzeganiu pozostałych zasad niewielkie modyfikacje liczby miejsc można by uzgadniać w drodze przejrzystej procedury mającej na celu wyrównanie w możliwie największym stopniu różnic między państwami w kontekście liczby ludności i liczby miejsc. Powinno to doprowadzić do jak najbardziej liniowego wykresu.
10. Jak w tym kontekście należy wyznaczyć drogę w przyszłość? Idealną alternatywą byłoby uzgodnienie niekwestionowanego wzoru matematycznego „degresywnej proporcjonalności”, który zapewniłby nie tylko rozwiązanie dla obecnego przeglądu, ale także dla przyszłych rozszerzeń lub modyfikacji spowodowanych zmianami demograficznymi.
11. Jednakże analiza różnych tego rodzaju propozycji przedstawionych w debacie uzmysławia nam, że każdy wzór matematyczny degresywnej proporcjonalności jest oparty na pewnych wcześniejszych założeniach politycznych i w końcu będzie

z korzyścią dla danej grupy państw członkowskich. Na przykład tak zwana „metoda paraboli” jest z racjonalnego punktu widzenia bardzo atrakcyjna, ale w zależności od tego, czy krzywa jest bardziej wklęsła, czy bardziej wypukła, będzie ona korzystna dla większych krajów lub mniejszych krajów. Oznacza to w rzeczywistości, że nie istnieje abstrakcyjne, bezstronne, dobre dla wszystkich przypadków matematyczne rozwiązanie problemu, który jest zasadniczo problemem politycznym.

12. Niemniej jednak jest oczywiste, że zasada degresywnej proporcjonalności musi uzyskać minimum treści, która umożliwi nam wykluczenie pewnych sytuacji, jako ewidentnie sprzecznych z tą zasadą.
13. Najbardziej oczywisty sposób zdefiniowania tej treści w neutralny sposób opiera się na współczynniku mieszkańców danego państwa członkowskiego i liczby miejsc przydzielonych temu państwu członkowskiemu w Parlamencie Europejskim. Jeżeli mielibyśmy stosować zasadę całkowitej proporcjonalności, współczynnik ten powinien być taki sam (lub bardzo zbliżony) we wszystkich państwach członkowskich. Oznacza to, że każdy poseł do PE z każdego państwa członkowskiego reprezentuje mniej więcej tę samą liczbę mieszkańców (na przykład: w 2009 r., uznając, że liczba mieszkańców 27 państw członkowskich będzie się utrzymywać mniej więcej na obecnym poziomie 492 milionów mieszkańców, gdyby Parlament składał się z 750 posłów, na każde miejsce w Parlamencie Europejskim przypadałoby mniej więcej 657 000 mieszkańców). Raczej łatwo byłoby wówczas obliczyć liczbę posłów przypisaną każdemu krajowi.
14. Jednak zamiast całkowitej proporcjonalności traktat zmieniający narzuci koncepcję „degresywnej proporcjonalności”. W konsekwencji należy uczciwie powiedzieć, że wspomniany współczynnik powinien być różny w zależności od liczby ludności poszczególnych państw członkowskich: im większa jest liczba ludności danego państwa członkowskiego, tym wyższa musi być liczba mieszkańców reprezentowanych przez jednego posła do PE; im mniejsza jest liczba ludności państwa członkowskiego, tym niższa musi być liczba mieszkańców reprezentowanych przez każdego posła do PE z tego państwa członkowskiego.
15. Na tej podstawie okazuje się oczywiste, że jeżeli współczynnik liczba ludności/posłowie do PE z mniej zaludnionego państwa członkowskiego jest wyższy (lub nawet równy) wskaźnikowi bardziej zaludnionego państwa członkowskiego, to ma miejsce wyraźne naruszenie pojęcia degresywnej proporcjonalności.
16. Rzeczywiście, jeżeli przeanalizować podział miejsc, który byłby stosowany w kadencji 2009/2014, już biorąc pod uwagę zmiany, które nieuchronnie wyniknęłyby z projektu traktatu zmieniającego, obecnie w trakcie negocjacji (Niemcy automatycznie tracą 3 miejsca, z 99 do 96, a Malta automatycznie zyskuje jedno, z 5 do 6), można dojść do wniosku, że w niektórych przypadkach ta reguła nie jest przestrzegana¹.
17. Rezultaty te zostaną potwierdzone, jeżeli zastosujemy alternatywne podejście, które wyraźnie pokazuje względne położenie każdego państwa członkowskiego, jeżeli chodzi o stosunek między liczbą jego ludności, a jego reprezentacją w Parlamencie Europejskim: współczynnik między procentem miejsc przydzielonych każdemu państwu

¹ Patrz załącznik I i II, str. 9 i 10.

członkowskemu (w kontekście łącznej liczby miejsc w Parlamencie) i procentem ludności każdego państwa członkowskiego (w kontekście całej ludności Unii). Jeżeli zasada „degresywnej proporcjonalności” ma być przestrzegana, wówczas ten współczynnik powinien być wyższy dla mniej zaludnionych niż dla bardziej zaludnionych państw członkowskich. Możemy jednak wywnioskować, że reguła ta jest naruszana w niektórych przypadkach¹, które odpowiadają dokładnie tym samym przypadkom, w których widzimy, że współczynnik liczba ludności/miejsca wskazuje na naruszanie pojęcia degresywności.

18. Zanim jednak zasugerujemy rozwiązanie, musimy zdecydować, czy bierzemy już pod uwagę ewentualne przyszłe rozszerzenia, czy nie.

Ponieważ nie mamy gwarancji, że w tym tak krótkim okresie nastąpi kolejny etap rozszerzenia, jesteśmy zdania, że powinniśmy znaleźć rozwiązanie dla obecnej sytuacji i postępować tak jak zawsze w przypadku nowego rozszerzenia, to znaczy tymczasowo przekroczyć górną granicę i rozwiązać problem na przyszłość w negocjacjach akcesyjnych, zgodnie z zasadami określonymi w traktatach i przestrzegając przyszłej procedury.

19. Równolegle moglibyśmy uzgodnić stosowanie jako wytycznej założenia, zgodnie z którym w 2009 r. żadne państwo nie powinno doznać dalszych ograniczeń swojej aktualnej reprezentacji ponad te, które już wynikają z protokołu dotyczącego warunków i uzgodnień w sprawie przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej.
20. Połączone zastosowanie tych kryteriów oznacza, że mamy 16 „wolnych miejsc” do ponownego rozdziału: $750-736 = 14$ (różnica między projektem traktatu zmieniającego i traktatu z Nicei ze zmianami po rozszerzeniu o Bułgarię i Rumunię), plus 2 miejsca wynikające z faktu, że w związku z projektem traktatu reformującego Niemcy automatycznie utracą trzy miejsca, a Malta zyska dodatkowe jedno miejsce, co daje $14+3-1=16$. Dokonując ponownego rozdziału tych miejsc musimy rozwiązać problem sytuacji rozpoznanych jako wyraźne naruszenie wszelkiej logiki degresywnej proporcjonalności. Tylko w tych granicach mogą być zastosowane wszelkie inne kryteria sprawiedliwości lub natury politycznej. Komisja Spraw Konstytucyjnych uważa, że przedstawiony przez nią wniosek wiernie odzwierciedla to rozumowanie i stanowi rozsądne, uczciwe i wyważone rozwiązanie bardzo złożonego problemu.
21. Te kryteria można by dalej rozwinąć w celu uzyskania w przyszłości rozwiązania w jeszcze większym stopniu zgodnego z tymi zasadami. Moglibyśmy do tego czasu spróbować stworzyć bardziej precyzyjne wytyczne, które byłyby stosowane do przyszłych rozszerzeń, i w ten sposób uniknąć tradycyjnych targów politycznych opartych na interesach narodowych lub w znacznym stopniu je ograniczyć.

W ten sam sposób należało będzie, przy okazji pierwszego przeglądu proponowanego systemu, dokonać analizy technicznych i prawnych możliwości zastąpienia uwzględniania liczby mieszkańców określanej corocznie przez Europejski Urząd Statystyczny (Eurostat) liczbą europejskich obywateli.

¹ Patrz załącznik III, str. 11.

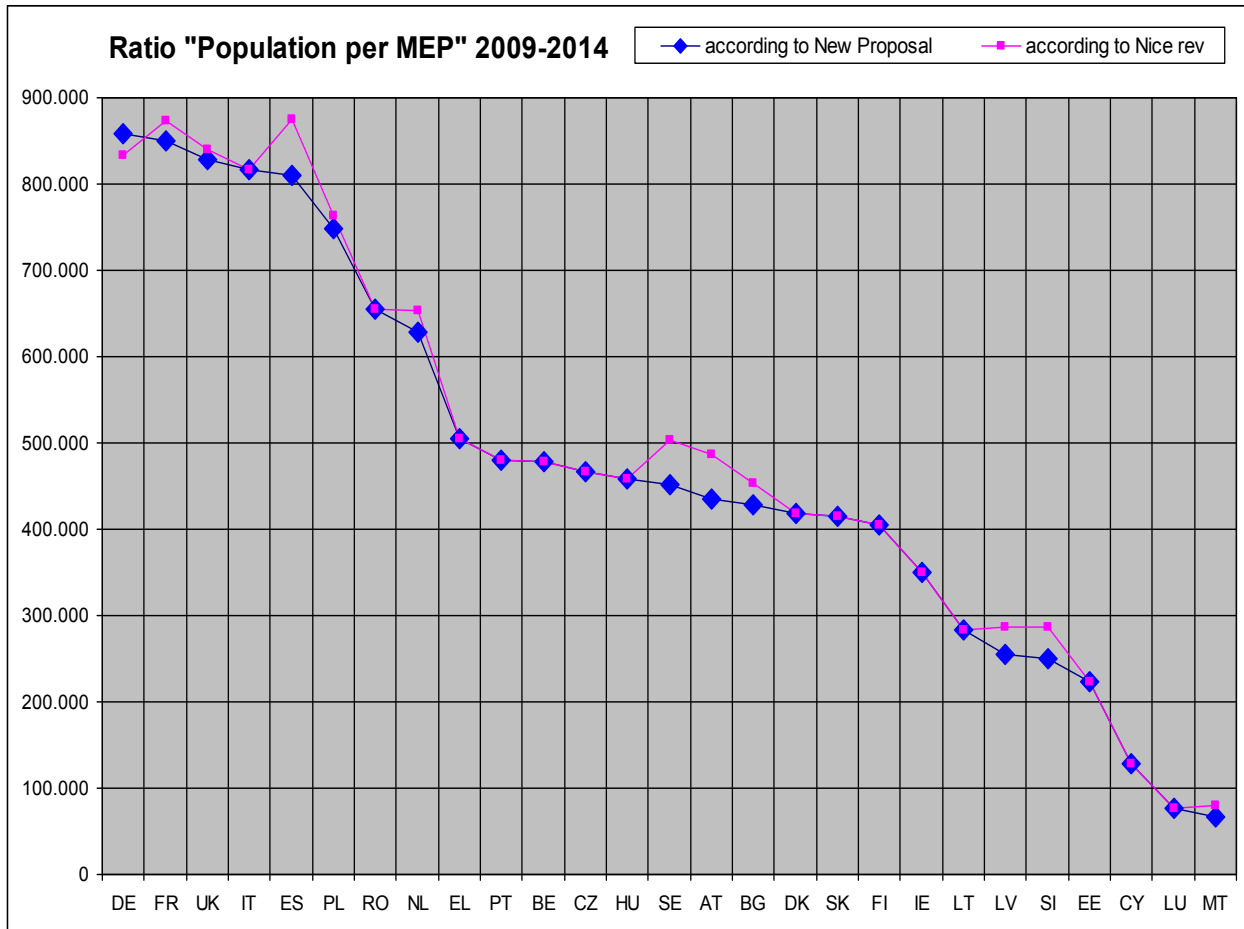
To dwupoziomowe podejście umożliwi szybką reakcję przed następnymi wyborami w 2009 r., ale jednocześnie za pośrednictwem tego rodzaju klauzuli dotyczącej przeglądu wprowadzonej w tym celu na użytek wyborów w 2014 r., umożliwi także uwzględnienie wdrożenia do tego czasu systemu głosowania podwójną większością w Radzie. W rzeczywistości bardziej dogłębnego przeglądu rozdziału miejsc w Parlamencie, chociaż jest on pożądanym z punktu widzenia demokratycznego mandatu, można dokonać jedynie w szerszym kontekście przeglądu ogólnej równowagi między instytucjami Unii.

ZAŁĄCZNIK 1

PC	Liczba ludności (1) (w mln)	% ludności UE-27	Miejsca do 2009	Rev. „Nicea” (2) 2009-2014	Rev. „Nicea” – wspólcz. Ludność/ poseł do PE	„Nowy” (3) 2009-2014 wniosek. sprawozd.	„Nowy” wspólcz. Ludność/ poseł do PE	Wniosek sprawozd. (4) (skutki)
DE	82,438	16,73%	99	99	832 707	96	858 729	-3
FR	62,886	12,76%	78	72	873 417	74	849 811	+2
UK	60,422	12,26%	78	72	839 194	73	827 699	+1
IT	58,752	11,92%	78	72	816 000	72	816 000	
ES	43,758	8,88%	54	50	875 160	54	810 333	+4
PL	38,157	7,74%	54	50	763 140	51	748 176	+1
RO	21,61	4,38%	35	33	654 848	33	654 848	
NL	16,334	3,31%	27	25	653 360	26	628 231	+1
EL	11,125	2,26%	24	22	505 682	22	505 682	
PT	10,57	2,14%	24	22	480 455	22	480 455	
BE	10,511	2,13%	24	22	477 773	22	477 773	
CZ	10,251	2,08%	24	22	465 955	22	465 955	
HU	10,077	2,04%	24	22	458 045	22	458 045	
SE	9,048	1,84%	19	18	502 667	20	452 400	+2
AT	8,266	1,68%	18	17	486 235	19	435 053	+2
BG	7,719	1,57%	18	17	454 059	18	428 833	+1
DK	5,428	1,10%	14	13	417 538	13	417 538	
SK	5,389	1,09%	14	13	414 538	13	414 538	
FI	5,256	1,07%	14	13	404 308	13	404 308	
IE	4,209	0,85%	13	12	350 750	12	350 750	
LT	3,403	0,69%	13	12	283 583	12	283 583	
LV	2,295	0,47%	9	8	286 875	9	255 000	+1
SL	2,003	0,41%	7	7	286 142	8	250 375	+1
EE	1,344	0,27%	6	6	224 000	6	224 000	
CY	0,766	0,16%	6	6	127 667	6	127 667	
LU	0,46	0,09%	6	6	76 667	6	76 667	
MT	0,404	0,08%	5	5	80 800	6	67 333	+1
	492,881	100,00%	785	736	669 675	750	657 175	

- 1) Liczba ludności zakomunikowana oficjalnie w dniu 7 listopada 2006 r. Radzie przez Komisję: patrz dok. 15124/06 podający liczby zebrane przez Eurostat.
- 2) Rew. „Nicea”: Podział miejsc zgodnie z art. 189 TWE zmienionym art. 9 Aktu przystąpienia BG/RO.
- 3) „Nowy”: Nowy wniosek na podstawie art. 9A TUE nowy (I-20). (4) Nowe dane liczbowe dotyczące Niemiec i Malty wynikają automatycznie z postanowień projektu traktatu reformującego.

ZAŁĄCZNIK 2

Tytuł
 Współczynnik „Ludność/poseł do PE” 2009-2014
 według nowego wniosku
 według zmienionego traktatu z Nicei

ZAŁĄCZNIK 3¹

Member State / État membre	Population (millions)	% of / de la population UE-27	«Nice» rev. 2009-2014	% MEPs	Ratio % MPE- % population	Proposal / Proposition rapporteurs 2009-2014	% MEPs	Ratio % MPE- % population Proposal / Proposition rapporteurs
DE	82,438	16,73%	99	13,45%	0,77	96	12,80%	0,76
FR	62,886	12,76%	72	9,87%	0,76	74	9,87%	0,77
UK	60,422	12,26%	72	9,78%	0,79	73	9,37%	0,79
IT	58,752	11,92%	72	9,78%	0,82	72	9,60%	0,8
ES	43,758	8,88%	50	6,79%	0,76	54	7,20%	0,81
PL	38,157	7,74%	50	6,79%	0,87	51	6,80%	0,88
RO	21,61	4,38%	33	4,48%	1,02	33	4,40%	1
NL	16,334	3,31%	25	3,40%	1,02	26	3,47%	1,05
EL	11,125	2,26%	22	2,99%	1,31	22	2,93%	1,3
PT	10,57	2,14%	22	2,99%	1,39	22	2,93%	1,37
BE	10,511	2,13%	22	2,99%	1,39	22	2,93%	1,38
CZ	10,251	2,08%	22	2,99%	1,43	22	2,93%	1,41
HU	10,077	2,04%	22	2,99%	1,46	22	2,93%	1,44
SE	9,048	1,84%	18	2,45%	1,32	20	2,67%	1,45
AT	8,266	1,68%	17	2,31%	1,36	19	2,53%	1,51
BG	7,719	1,57%	17	2,31%	1,46	18	2,40%	1,53
DK	5,428	1,10%	13	1,77%	1,6	13	1,73%	1,57
SK	5,389	1,09%	13	1,77%	1,61	13	1,73%	1,59
FI	5,256	1,07%	13	1,63%	1,64	13	1,63%	1,62
IE	4,209	0,85%	12	1,63%	1,91	12	1,60%	1,88
LT	3,403	0,69%	12	1,09%	2,36	12	1,60%	2,32
LV	2,295	0,47%	8	0,95%	2,29	9	1,20%	2,55
SI	2,003	0,41%	7	0,82%	2,31	8	1,07%	2,61
EE	1,344	0,27%	6	0,82%	3	6	0,80%	2,96
CY	0,766	0,16%	6	0,82%	5,06	6	0,80%	5
LU	0,46	0,09%	6	0,82%	9	6	0,80%	8,9
MT	0,404	0,08%	5	0,68%	10,12	6	0,80%	10
EU/ UE-27	492,881	100,00%	736	100%		750	100%	

¹ Liczba ludności zakomunikowana oficjalnie w dniu 7 listopada 2006 r. Radzie przez Komisję; patrz dok. 15124/06 podający liczby zebrane przez Eurostat.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	2.10.2007
Wynik głosowania końcowego	+: 17 -: 5 0: 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jim Allister, Enrique Barón Crespo, Jens-Peter Bonde, Richard Corbett, Andrew Duff, Maria da Assunção Esteves, Ingo Friedrich, Bronisław Geremek, Genowefa Grabowska, Anneli Jäätteenmäki, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Jo Leinen, Íñigo Méndez de Vigo, Rihards Pīks, Adrian Severin, József Szájer, Riccardo Ventre, Johannes Voggenhuber, Bernard Wojciechowski
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Elmar Brok, Carlos Carnero González, Klaus Hänsch, Alain Lamassoure, Stavros Lambrinidis, Gérard Onesta, Bernard Poignant, György Schöpflin, Kathy Sinnott, Alexander Stubb
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Othmar Karas, Eoin Ryan, Rainer Wieland